

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

De forhold, der taler for det, er, at der er en vis sandsynlighed for, at disse unge er i en overhængende fare.

Her for nylig hørte jeg, at politiet gjorde rede for, at man nu ville begynde at undersøge nogle piger og deres forsvinden, fordi man var bange for, at der var sket dem noget. Her har vi en klar formodning om, at der i mere end 50 tilfælde har været tale om, at nogle forældre har villet tvinge deres børn ind i et tvangsægteskab. Det vil sige, der er en overhængende risiko for, at disse børn er udsat for vold fra deres familiers side. Man kan også frygte for deres liv, altså for, om disse unge overhovedet er i live. Man kan frygte for, at de bare lever i udlandet et sted under tvangslignende forhold. Mange af dem er danske statsborgere. Det er nogle, vi har en forpligtelse til at gå ind og beskytte.

Her for nylig var der en række organisationer, der var ude at udtale, at det godt kan være, at der bliver afslag på familiesammenføring i Danmark, men familiesammenføring foregår så bare et andet sted f.eks. i Malmø.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ministeren. Taletiden er maksimalt 1 minut.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det, jeg synes er væsentligt – for jeg tror sådan set ikke, at der er den store forskel på, hvad det er for mål, både Det Radikale Venstre og regeringen forsøger at nå – er, at man må tage hensyn til de personer, som er udsat for et meget, meget stort pres for at indgå et tvangsægteskab, og hvor det i nogle tilfælde er indgået og så bliver fuldbyrdet.

Jeg synes da, at det vigtigste er, at man lytter til den herboende person, som frygter for sit liv, og som ønsker, at udlændingemyndigheden skal gøre brug af de muligheder, der er for at undgå, at tvangsægteskabet bliver fuldbragt. Og det er jo præcis det, jeg sagde i min allerførste besvarelse, nemlig at man i nogle af de her tilfælde indtrængende har anmodet Udlændingestyrelsen om ikke at tilkendegive, hvorfor man afviser en ansøgning. Og det mener jeg da er et overordentlig vægtigt argument.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Sidste spørgsmål til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Når man hører om et ungt menneske, som siger, at vedkommende frygter for sit liv, har justitsministeren og politiet så ikke et ansvar for at gå ind og være med til at hjælpe dette unge menneske?

Er ministeren ikke alvorligt bange for, at der faktisk ligger en række sager i Udlændingestyrelsen, hvor vi, hvis vi var gået ind og havde undersøgt det, ville have kunnet redde nogle menneskers liv og redde dem fra at leve i et tvangslignende forhold? Er ministeren overhovedet ikke bekymret for, at der faktisk sker disse unge noget, og at regeringen har siddet inde med viden om, at det kunne foregå?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige, at netop fordi nogle af de unge frygter for deres liv, må man lytte til, hvad deres ønske er. Og det er præcis det, Udlændingestyrelsen gør.

Hvis man fulgte fru Elsebeth Gerner Niensens ønske, ville det jo betyde, at disse unge nærmest stensikkert ville blive udsat for vold eller det, der er værre, af deres familie. Det er jo det, de har tilkendegivet over for Udlændingestyrelsen. Og derfor synes jeg altså, at hensynet til det enkelte menneske, der allerede har været under meget, meget alvorligt pres, må være det, der vejer tungest.

Kl. 16.25

Men jeg må også sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at såfremt man var ligeglad med, hvad ægtefællen selv tilkendegav, og sagde, at politiet, uanset hvor mange beviser der var i sagen, så bare skulle fare ud over stepperne og sørge for at forfølge den pågældendes familie, så ville der ske to ting: Dels kunne det være, at man i nogle sager ikke kunne løfte bevisbyrden; og det ville faktisk være den værste af alle verdener for den ægtefælle, der drejer sig om, og for hele hendes fremtid. Dels ville der ske det, at ingen ville turde gå til Udlændingestyrelsen og fortælle, hvad man mener er under opsejling.

Man ville have en frygt for, at Udlændingestyrelsen – i gåseøjne – angav det videre til politiet, foretog en anmeldelse, og det mener jeg simpelt hen ikke kan være formålstjenligt i forhold til de unge mennesker, som vi via lovgivningen forsøger at beskytte.

Hermed sluttede spørgsmålet.